

Arrest

nr. 145 839 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 4 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2013 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

(..)

*wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepasse¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 04.04.2013.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o .1° Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2013, hem betekend op 04.04.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 30.06.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van drie jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met en dit volgens verweerster in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.’

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 1° Vr.W. aan verzoeker een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar louter onder verwijzing naar de eerder bevel dd. 05.03.2013 betekend op 04.04.2013.

Ten overvloede verwijst verweerster tevens naar het feit dat verzoeker op 30.06.2013 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis wet 15 december 1980 heeft ingediend.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : ‘De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen’ zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

Alhoewel verweerster in het inreisverbod blijkt te verwijzen naar het feit dat aan verzoeker op 05.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 04.04.2013, motiveert zij het inreisverbod toch onder verwijzing naar art. 74/11, § 1., 1° Vr.W. en niet naar art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. niettegenstaande zij enkel het geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2013 lastens verzoeker weerhoudt.

Verzoeker heeft zich in de aanvraag van 30.06.2013 tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis Vr.W. (zie stuk 3) waarnaar de bestreden beslissing in fine tevens verwijst tevens beroepen op het feit dat hij zich samen met zijn gezin in het Rijk bevindt en dat zijn minderjarige kinderen alhier school lopen (zodat hij minstens impliciet onder de bescherming valt van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM) en het Verdrag tot bescherming inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989) en dat hij een gediplomeerd architect betreft met een werkaanbod alhier.

Verweerster weet dit alles minstens sinds 01.07.2013 gelet de voormelde aanvraag tot machtiging tot verblijf op deze datum aan verweerster gericht, kan niet anders dan worden besloten dat verweerster door de loutere verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2013 betekend op 04.04.2013, thans in haar beslissing tot inreisverbod geen enkele rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker en met de bescherming die verzoeker geniet

onder art. 74/11, § 1 Vr. W. en onder art. 8 EVRM en gelet het ontbreken van enige verdere motivatie omtrent de verstrekende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van verzoeker in het Rijk, aan verzoeker automatisch het maximale inreisverbod op te leggen, schendt verweerster manifest het art. 74/11 Vr.W. en tevens evenredigheidsbeginsel en art. 8 EVRM.

Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoeker het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.03.2013, in werkelijkheid rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Zodoende kan verweerster zich niet dienstig beroepen op het louter bestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.03.2013 om het maximale inreisverbod op te leggen nu het duidelijk is dat verweerster in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 04.12.2013 tot inreisverbod geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder verzoeker verblijft in het Rijk, dit mede gelet de aanvraag van 30.06.2013 tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis Vr.W. en de omstandigheden erin vermeld.

Zodat om al deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd.

Ook Uw Raad heeft reeds beslist dat verweerster wel degelijk dient te motiveren waarom zijn een specifieke termijn tot inreisverbod oplegt, van drie jaar (of voorkomend van minder dan drie jaar) en dat verweerster bij het opleggen van een inreisverbod wel degelijk moet aantonen dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden haar bekend op het ogenblik van het opleggen van een inreisverbod (Rvv arrest nr. 134 368 dd. 01.12.2014 in de zaak RvV 154 236/II – zie stuk 4)."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod oplegt indien hij vaststelt dat een vreemdeling geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek of deze een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Omwille van humanitaire redenen kan hij hiervan evenwel afzien in individuele gevallen.

In casu blijkt dat verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2013, haar betekend op 4 april

2013. Aldus blijkt uit deze motivering dat verwerende partij toepassing maakt van artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet en dat de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet een materiële misslag betreft.

2.3. Waar de verzoekende partij lijkt te menen dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaat zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat zij, nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig heeft verlaten, maar ook dat zij daarenboven een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 30 juni 2013 heeft ingediend. De Raad stelt dan ook vast dat het uitgangspunt waarop de verzoekende partij haar betoog steunt, met name dat enkel zou zijn gemotiveerd op grond van het feit dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting en dat zonder motivering zou zijn gekozen voor de termijn van drie jaar, berust op een verkeerde, minstens onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij er voorts op wijst dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij zich samen met haar gezin op het Belgische grondgebied bevindt, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit het administratief dossier dat ook de partner van verzoekende partij alsook hun kinderen een inreisverbod werd opgelegd zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat met haar gezinssituatie geen rekening werd gehouden. Waar zij nog verwijst naar het schoollopen van haar kinderen, blijkt uit de beslissing van 4 december 2013 inzake de verwerping van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat de verweerder oordeelde dat niet blijkt dat een scholing in het land van herkomst niet zou kunnen verkregen worden en dat evenmin blijkt dat gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur noodzakelijk zou zijn die niet in het herkomstland te vinden is. Aldus heeft de verweerder ook met dit argument rekening gehouden. Voorts is het niet de verzoekende partij maar wel haar vrouw die een werkaanbod kon voorleggen. Wat er ook van zij, door hiernaar te verwijzen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dergelijk element de verweerder verhindert een inreisverbod op te leggen nu zij hiermee allerm minst aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om werk in het land van herkomst te vinden, dit temeer gelet op de hoge kwalificaties van verzoekende partij zelf.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

2.4. Waar de verzoekende partij nog een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt te ontwaren, wijst de Raad erop dat geen enkel lid van het gezin van verzoekende partij gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven zodat de Raad niet inziet hoe de bestreden beslissing een schending van het gezinsleven zou teweegbrengen nu het gezin niet dreigt van elkaar gescheiden te worden.

In zoverre verzoekende partij doelt op haar privéleven wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er hinderpalen zijn om haar privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het land van herkomst of elders. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er voor zover als nodig nog op dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt.

2.5. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER